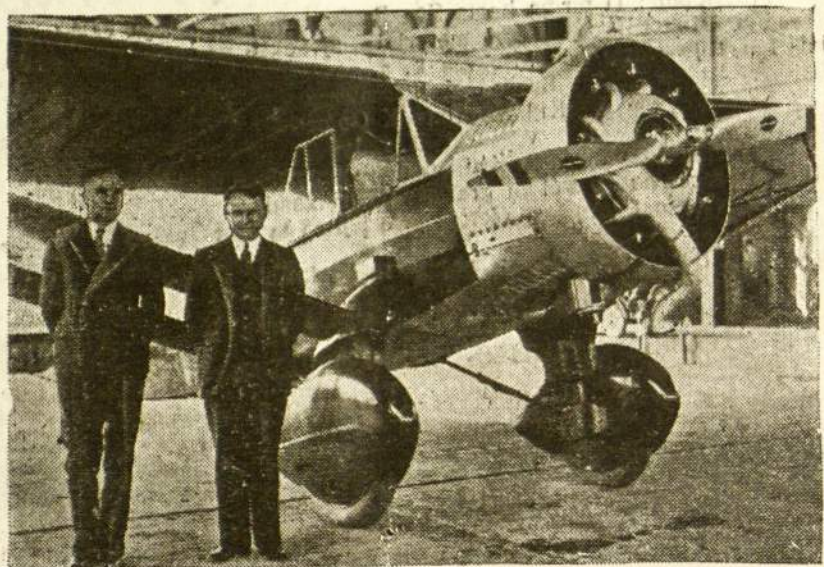

VILTIS

Lietuvių išeivių jaunimo žurnalas
Liepos mėn.

Nr. 5 1935 M.

Per aukas į Lietuvos garbę.

.....
.....
2
REDAKCIJA rankraščius taiso savo nuožiū-
ra. Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negraži-
na. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Reda-
kcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada
turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tik-
ras adresas.
.....

Š A M A D O S

J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant darome šamados
iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir
su pilnomis garantijomis.

Rua Mauá, 207 Tel. 4-3345 S. Paulo.

.....
.....
, VILTIES“ ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; José Paulino vaistinėje; prie
Centr. Pašto laiptų ir kampo; rusų vaistinėj Moko-
je, Menkaićic krautuvėj S. Annoj; „Vilniaus“ krau-
tuvėje, rua Prates, 12; Baužio krautuvėje, rua Car-
mo Cintra; Kirilausko krautuvės Vila Anastazijoj,
pas atskirus platintojus ir Redakcijoj, rua Bandei-
rantes, 92. SANTOS: S. P. R stoties kioske.
.....
.....

J. Frizzo & Cía Bankiniai Na- mai.

įkurti 1900 m. Rua Mauá Nr. 207;
skyrius rua 15 de Novembro, 41.
São Paulo.

LAIVOKORTĖS ir šamados į visa
pasaulio šalis.

PINIGINĖS PERLAIDOS — siunčia-
me pinigus į Lietuvą ir kitas pasaulio ša-
lis.

UŽSIENIU VALIUTĄ perkame ir
parduodame geriausiomis kainomis.

INDELIAI IR EINAMOSIOS SAŠ-
KAITOS Priimame indelius, mokame nuo
šimčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kal-
bomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

JAUNIME, AR ZINAI?

Kad «Vilties» Villa Bellos skyrius rengia š. m. rugpiū'io mėn.
3 d. (šeštadienį) «LEGA — LOMBARDA» salėje, Largo de São Paulo
nepaprastai įdomų

Vieša Vakara

Programoje: 1) pirmą kartą São Pauly labai graži 3-jų veiksmų
komedija «Moderniškoji kaimo moteris» 2) bokso rungtynės su gar-
siais lengvojo svorio boksininkais k. a.

Braneo X Relampago.
Kid Xocolate X Gomės
Valasaki X Balys

Tad visi: jauni, seni, vyrai, moterys nepraleiskite progos pama-
tyti šios programos, o vėliau gražiai pasilinksmiti.

Pakvietimai gaunami vietoje prie įėjimo tą pat vakarą.

Moterims papiginta kaina.

Pradžia 8 val. vak. pabaiga 4 val. ryto.

GRIEŽ «VILTIES» DŪDU ORKESTRAS.

Skyriaus Valdyba.

Leidžia Br. Liet.
Jaunimo S gos
„Viltis“
Centro Valdyba.

VILTIS

Redaktorius
P. Korsikas.

Lietuvių Išeivių Jaunimo mėnesinis žurnalas -- „Vilties“ S-gos Organas.

1935 metų
Liepos m.

ADRĖSAS: „Viltis“ Caixa postal 1764, rua Bandeirantes, 92
São Paulo.

KAINA: Metams 8 mlr., pusmečiui, 5 mlr. Amerikos valstybėse — me-
tams 12\$00, pusmečiui 6\$00. Lietuvoje ir kitur metams 15\$00 pusmečiui
8\$00. Atskiras nr. 1\$000.

Nr. 5

Eina 1 metai

**Lieuviai! Didvyriai! paaugavę savo gyvybę Tėvynės garbei.
MES SKRISIME Į LIETUVĄ!**

Lietuvos tauta laukia iš savo sūnų ir drąsesnių žygių. Būtinai reikia ir jos sūnums prisidėti prie bendrojo darbo — tirti dar mažai žinomas Žiemų Atlanto vandenyno oro sroves, o taip pat naujai išrastas navigacijos būdus ir priemones pritaikyti kasdieniniams reikalams. Mes, gyvendami tokiais laikais, kada oras stengiamasi panaudoti žmonijos reikalams, laikome savo pareigą tautos vardu tą darbą garbingai atlikti.

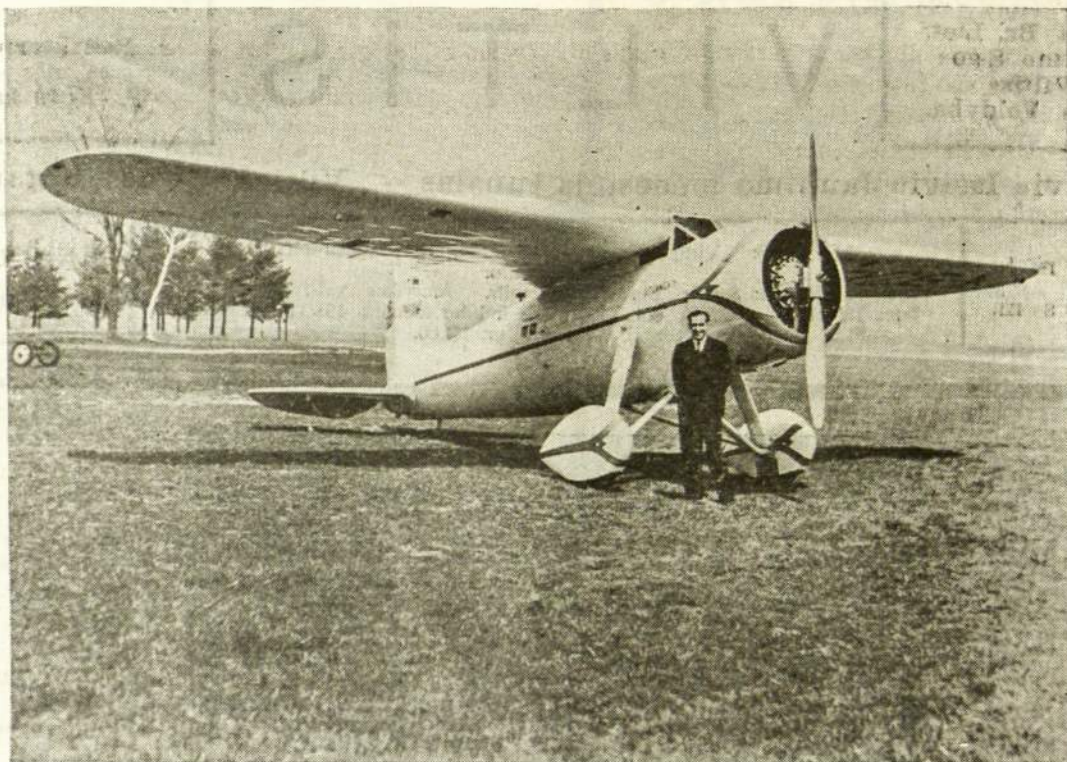
Jaunoji Lietuva! Tavo dvasios įkvėpti, mes stengiamės šį pasirinktą uždavinį įvykdyti. Mūsų pasisekimas tegu sustiprina Tavo dvasią ir pasitikėjimą savo jėgomis ir gabumais! Bet jei Neptūnas ar galingasis audrų Perkūnas ir mums bus rūstus — pastos mums kelią į Jaunąją Lietuvą, ir pašauktų „Lituanica“ pas save, tada Tu, Jaunoji Lietuva, turėsi iš naujo ryžtis, aukotis ir pasirengti naujam žygiui, kad audringųjų vandenynų dievai būtų patenkinti Tavo pastangomis, pasiryžimu ir nekviestu Tavęs į Didįjį Teismą.

„Lituanicos“ laimėjimas tegu sustiprina jaunųjų Lietuvos sūnų dvasią ir įkvėpia juos naujiems žygiams!

„Lituanicos“ pralaimėjimas ir nugrimzdomas į Atlanto vandenyno pelmes tegu aukėja jaunųjų lietuvių atkaklumą ir ryžtumą, kad Sparnuotas Lietuvos būtinai įveiktų klaidingąjį Atlantą Tėvynės Lietuvos garbei!

Tad šį savo skridimą skiriamė ir aukojamė Tau, Jaunoji Lietuva!

Tą didįjį bandymą pradėsime tikėjamiesi Dangaus palaimos!

A. a. St. Dariaus ir St. Girėno testamento vykdytojas leit. F. Vaitkus prie savo «Baltosios Gulbės» — «Lituanicos II».

Mūsų didvyriai - St. Darius ir St. Girėnas

1933 m. liepos mėn. 15 d., 11 val. ryto (mūsų laiku) iš New York Floyd Brennet aerodromo pakyla orlaivis pavadintas «Lituanica» pasiryžęs nusukti milžinišką distanciją — 7.200 kilometrų be sustojimo per rūstųjį Atlantą, kad už 40 val. išvysti savo paskirties vietą — lakūnų gimtinės laikinąją sostinę — Kauną. Ta kelionė lakūnai pasiryžę išgarsinti Lietuvos vardą plačiajam pasauly, įrašyti Jos vardą į Atlanto nugalėtojų pirmąsias eiles, pastatyti nugalėtojams skrendamo atstumo rekordą, padaryti mokslinį oro srovių tyrimą. Narsuoliams pranešus Tėvynėn išskridimo laiką, kitą dieną, vakare, Kauno aerodromas prisipildė minių miniomis pasiruošusių entuziastiškai pasitikti didvyrius — galingojo Neptūno nugalėtojus — lakūnus Steponą Dariusį ir Stasį Girėną. Atskridimo momentas atėjo. Visi nekantraudami laukia karžygių orlaivio «Lituanica» pasirodant, laikas slenka ilgai, nerimastis minias apima, o orlaivio vis nėra. Auštant aerodromas tuštėja, lyg liūdną Atlanto nugalėtojų likimą jausdamas. Iki piet jokių žinių nėra. Tik vanarojo liūdny pranešimai iš Vokietijos ateina, kad apie 100 km. nuo Berlyno, Soldino miške, apie 600 km. nuo Tėvynės rasti tragiškai žuvę du sparnuotieji didvyriai

— Darius ir Girėnas. Šis skaudus tvirtinimas galutinai prislėgė Lietuvą. Entuziazmas virto giliu liūdesiu.

Liūdną įvykį ištirti nelaimės vieton, apie 7.30 val. vakaro, atvyko Lietuvos pasiuntinybės Berlyne nariai: Paliokas, Maziliauskas ir Andriūšis tačiau ten didvyrių kūnų nerado. Jie buvo nugabenti į Soldino kapinių koplyčią, kuri yra apie 10 km. atstu nuo katastrofos vietos. Tragėdijos vietoj Lietuvos pasiuntinybės nariai gauna apie įvykį paaiškinimų iš kvotos komisijos, sudarytos Vokiečių Vyriausybės specialiai didvyrių nelaimės aplinkybėms nustatyti. Po to vyksta į Soldino kapinių koplyčią, kurioje randa karžygių kūnus amžinoje ramybėje ilsinčius. Mūsų transatlantiniai nugalėtojai gulį ant ilgų morų tais pačiais drabužiais, kuriais skrido, viršum pridengti balta drobule, ant kurios uždėta ilga vėliava su svastika. Prie žuvusių narsuolių stovi nacionalsocialistų smogiųjų dalių garbės sargyba.

Lietuvos atstovybės užsakytuose karstuose žuvusieji herojai atgabenami liepos mėn 19 d. 4 val. p.p. Dornluft trimotoriniu lėktuvu Tėvynės sostinėn

Vyriausybės atstovai, aukštieji karininkai ir žmonių minios, su gilia širdgėla laukė Kauno aerodrome baigiančiųjų garbingąją kelionę kitų pagelba. Atskridus Deruluft, drąsuolių kūnai karstuose iškeliami iš lėktuvo ir, grojant Lietuvos ir Jungtinių Amerikos Valstybių Himnams, nešami ant katafalko. Gausybė gaudžių kalbų sujaukino tūkstančius jautrių lietuviškų širdžių, kurios pasruvo ašaromis. Vėliau gėdulinga eisena garbingi didvyriai palydimi Bazilikon. Po trumpų pamaldų pasitikimas Tėvynėi liūdnose apystovose baigiamas. Lieka tik lydėjimas amžinatvėn. Tūkstantinės minios, su mūsų vyriausybės atstovais priešaky, susirenka Bazilikon. Už mirusiųjų velės pamaldas laiko arkivyskupas metropolitas Juozas Skvireckas. Jautrų pamokslą pasako kunigų seminarijos rektorius kanauninkas Penkauskas. Po pamaldų, gaudžiant visų bažnyčių varpams, Tautos didvyriai laidotuvių automobiliu atlieka paskutinę kelionę gimtosios šalies sostinėse gatvėmis į kapinių koplyčią, kurioje ilsėsis ramiau amžinu miegu. Atvykus į amžino poilsio vietą įspūdingą atsiveikinimo kalbą pasako ministeris pirmininkas p. Juozas Tubelis, organizacijų atstovai ir kiti. Po kalbų orkestras sugrojo maldą Marija, Marija ir, kariškai didvyrius pagerbus trimis salvėmis, karstai padėti koplyčion.

Š. m. liepos mėn. 17 d. sukako lygiai dveji metai kai žuvo traginga mirtimi mūsų Tautos didvyriai Darius ir Girėnas. Šiuodu sakalu, norėdami Jaunajai Lietuvai patarnauti, padėjo ant Tėvynės aukuro savo gyvybes. Aukavosi ne savo naudai,

Adolfs Ers.

Laikrodis.

(Tąsa)

Ji pasiutusi, mokanti vilioti bernus, nes, be gerų savumų, turinti daug turto ir auksinį laikrodį. Ką tik iš Rezeknės parsivežusi naujus batukus ir kaliošus.

Marė, galvodama apie rytojų, visą naktį ne miegojo. Jau dienos metu, plaudama grindis, ji daug kartų sunkiai atsiduso. Šeimininkė, tai girdėdama, paklausė, kodėl ji taip dūsauja, ar tik nėra įsimylėjusi. Marėi, nors dėl tokio klausimo buvo gėda, patiko, kad šeimininkė to paklausė. Ji save laikė Janio mylimąja. Jai net atrodė, kad grindis plauna sužadėtinio, kuris gal jau rytoj ateis, garbei.

Marė nebenorėjo miegoti. Ji galvojo, kaip rytoj priimti Janį. Kaip pačiai geriau atrodyti. Ar vilktis baltąja palaidine, su balta priejuoste, ar druo žėtąja, kaip Janio kelnės. Sunku žinoti, kas Janiui labiau patinka. Viena kaimynų mergina jai pasako

bet Tėvynės garbei, trokšdami Jai gerovės, keldami lietuvių sielose Tėvynės meilės jausmų. Savo aukomis drąsuoliai parodė mums lietuvių kilniam tikslui ryžtumą, Tėvynės garbei pasiaukavimą.

Mūsų Jaudoji Lietuva, neseniai atsigavusi iš sunkios svetimųjų priespaudos, neseniai kvėptelėjusi tyru laisvės oru, reikalinga daugybės pasišventusių Jos gerovei ir garbei sūnų. Kiekvienas lietuvis trokštąs prisikėlusiai Lietuvai laisvės, turi vienu ar kitu būdu prisidėti prie Valstybės kūriamojo darbo. Mes išeiviai, gyvendami toli nuo mylimosios Tėvynės, negalėdami Jai daug patarnauti, nors tinkamai pagerbkime pasiaukavusius Tėvynės garbei karžygius ir prisiminkime Jų kilniuosius jausmus, kurių vedami nebojo jokių pavojų. Auklėkim priaugančioj kartoj pasiryžimą ir pasišventimą Tėvynės tauriems idealams. Tebūnie Tautos didvyrių Step. Dariaus ir St. Girėno gyvenimas mums pavyzdžiu, žygis — mūsų kelrodžiu į šviesesnę ir kilnesnę Tėvynės rytojų.

Skaityk ir platink vienintėli

Pietu Amerikoj žurnalą

„VILTIS“

jo, kad nakčiai reikia veido raukšlės ištepti mašini ne alyva, po to ranka, pabraukti per pečių, ir kai kinota ranka tol trinti veidą, kol oda pasidaro baltą ir rausva. Marė, visa tai pasidariusi, atsigulė, nes, jos manymu, gerai išsimiegojus, veidas pasidaro gražesnis. Lovoje Marė jautė, kad blusos neleidžia miegoti. Pakišusi galvą po apklotu, ilgai trandė juodus vabalėlius. Kai blusos buvo nugalėtos, prasidėjo jo blakių deginimas sienos ir lovos plyšiuose. Kol išdegino blakes, išaušo ir rytas. Taip ir neteko Marėi užmigti. Netrukus atsikėlė šeimininkas ir išėjo arklidėn. Atsikėlė ir Marė, sušukavo plaukus irėjo sutvarkyti kiemą.

Šeimininkas, ją pamatęs, išplėtė akis.

— Kas tau, Marė? Kodėl išsitepusi kreida?

Marė nieko neatsakė, tik dar labiau užtempė ant kaktos skarelę.

Po pietų prie Stureniekų supynių pradėjo rinktis bernai ir merginos, berniškai ir mergaitės. Rinkosi ne tik Stureniekų, bet taip pat Triconiekų ir Apšieniekų gyventojai. Dviejuose beržuose pakabintos supynės jaunųjų poras išmesdavo iki debesų. Taip, žinoma, atrodė tiems, kurie suposi. Iš jų akių beržai išnykdavo, o debesys prisiartindavo. Vėjas

„Vilties“ S-gos Pirmininko

Isleistuvės.

Š. m. liepos mėn. 4 d. vakare «Dr. V. Kudirkos» v. rūmuose įvyko mok. V. V. Nalivaikos iš vykstančio į Pasaulio Lietuvių Kongrese isleistuvės.

Isleistuvės surengė «Vilties» S-gos Mokos skyrius, kuriam mok. V. V. Nalivaika nuo jo įsteigimo dienos pirmininkavo ir kartu buvo C-ro V-bos pirmininku. Jaunimas nors tuo norėjo jam parodyti savo dėkingumą už jo nuveiktus darbus beorganizuojant «Viltį». Dėka jo nenuilstamam ir sumaniam darbui Mokos skyrius per pusantrų metų savo gyvavimo jau daug nuveikė kultūrinėje dirvoje: skyrius aktyviai dalyvo „Dr. V. Kudirkos“ v. rūmų statyme rinkdamas aukas, priuošdamas statybos darbus ir t. t. Surengė kelis rimtus vakarus, įsteigė chorą, kuris per šį trumpą laikotarpį padarė nemenką pažangą ir jau laisvai gali pasirodyti greta kitų skyrių chorų, daug anksčiau įsteigtų. Mokos skyriaus choras jau ne kartą pasirodė ir viešai, dalyvaudamas visoje tautinėse šventėse, paminėjimuose ir bažnytinėse pamaldose. Žinoma, čia daugiau tenka garbė energingam ir nenuilstamai besidarbuojančiam chorvedžiui p. J. Stankūnui.

Prie progos noriu nors trumpai paminėti pačių isleistuvių eigą. „Dariaus ir Girėno“ vardo salėje buvo sustatyta dvi ilgos lietuvišku skoniu gražiai papuoštų stalų eilės, kurios traukė prie savęs

kiekvieno akį. Pasirodo, kad mūsų viltietės ne tik moka vaidinti, dainuoti, bet kartu yra ir neblogos šeimininkės.

Svečiams užėmus vietas, prie stalų scenoje pasirodo gražiai išsiriakavęs Mokos skyriaus choras. Skyriaus sekretorius A. Serbenta atidarė šių isleistuvių programą lietuvių—portugalų kalba, nes isleistuvėse dalyvavo ir keletas brazilų mokytojų su savo šeimomis. Trumpoj savo kalboj paminėti mok. V. V. Nalivaikos nuveiktus darbus, kurių liūdininkais yra faktai. Toliau primena, kad šias isleistuves jaunimas surendė ne tam, kad atlyginti už nuolatinį triušą pirmininkui mok. V. Nalivaikai, bet tik savo dėkingumui pareikšti ir priminti, jog jaunimas lieka jo laukti sugrįžtant iš mūsų taip brangios Tėvynės Lietuvos į savo tarpą kaip geriausio draugo ir vado. Po to suskamba «Ei Pasauli!» ir dar kelios dainelės. Toliau, jau mums gerai žinomas gabus artistas smuikininkas p. Ogžėvaila, akompanuojant p. J. Stankūnui su pianu, atlieka kelis tiesiog žavėjančius muzikos dalykėlius, kurie į dalyvius padarė didelį įspūdį. Svetimtaučiai—brazilai gėrėjosi, lietuvių kolonijos gabiais muzikais. Pagaliau seka dar viena kita choro dainelė. Pasibaigus meninei programai daliai p. J. Stankūnas pasako trumpą gražią kalbą. Visi susirenka, prie bendro stalo, prie kurio matosi žymesnieji mūsų kolonijos veikėjai—inteligentai. Jų tarpe ir dabartinis Lietuvos Konsulas p. B. Steponaitis, didelis jaunimo draugas. Prie stalų prasižeda kalbos—pirmiausia taria savo žodį lietuvių

bernamams traukė kepures, o mergoms draikė plaukus.

Marė, supdamosi su Placenu Janiu, jautėsi kaip virš debesų. Janio laikrodžio auksinė grandinėlė žibėjo jai akyse, o vėjas žaidė su jos suknele. Išlipant iš supynių atsitiko taip, kad Marės neužsegta palaidinė sava užsikabino už Janio laikrodžio grandinėlės. Jiems išsiskiriant, grandinėle trūko ir jos galas paliko kaboti ant Janio pilvo. Janis grądinėlės galą prikabino prie liemenės kišenės, o laikrodį įdėjo kelnų kišenėn, kur, jo manymu, buvo saugesnė vieta. Druožėtosios kelnės turėjo giliai kišenę ir ji jam atrodė saugesnė už mažą liemens kišenėlę. Tai buvo didelių įvykių pradžia.

Bernužėliai su merginomis iki pat vakaro supėsi ir gėrė alų. Vakare susirinko Zabulių troboje ir, armonikai gražiai dūduojant, pradėjo šokti. Ir čia alaus ašotis vaikščiojo aplink. Auštant Placenu Janis jau vos laikėsi ant kojų. Atsigulė Marės lovoje ir užmigo, lyg kas nors alaus ašocių jam būtų trenkęs pakaušiu.

Kas sužinos moters paslaptis? Gal Marė stengėsi, kad Placenu Janis, kaip uodas, prisisiurbtų ir įkristų lovon. Kai visi išėjo, Marė džiaugėsi, kad

dabar gaus įvykdyti savo pasiryžimą.

Ji iš skrynios išėmė savo naująsias kelnes ir užlindo už gėlėtos kartūno užuolaidos, kur miegojo Janis. Jis kriokė, kaip jinų minamoji mašina. Marė sionon įkišo šakalį, ir svarstė, kaip viską atlikti. Laimė, Janis kojas buvo iškėlęs ant lovos gallo, kad batais nesuteptų apklotu. Jo kojos priminė pastatytas gegnes. Galva kabojo, kaip užlaužta, ant priegalvio. Rankos buvo išsiskleidusios, kaip malūno sparnai.

Sumaniau veikiant, ką nors buvo galima laimėti. Marė drąsiai nusiteikė, drąsumo jai davė ir alus, po to atsistojo prie lovos vidurio, iš kur reikė jo pradėti operuoti Janį. Marė buvo dievota ir gėdinga. Ji užmerkė vieną akį, galvodama, kad jeigu pamatys ką nors nuodėminga, tai bus tik pusė nuodėmės. Pagaliau pradėjo Janiui atsegioti kelnes. Visa ji taip sumaniai ir tyliai atliko, kad Janis, netekdamas savo kelnų, nė nesujudėjo. Marė vieną po kitos Janio koją užsikėlė sau ant pečių ir tokiu būdu nutraukė druožėtąsias. Tokiu pat sumanumu jam užmovė savo kelnes, pasiūtas iš raudono perkelio su juodais rūteliemis.

(Bus daugiau.)

parapijos ir K. Bendruomenės pirmininkas kapelionas kun. B. Sugintas. primindamas mok. V. V. Nalivaikos nuveiktus darbus, dar kartą išreikšdamas K. Bendruomenės pageidavimus. Kalba palydėta triukšmingu delnų plojimu. Jausmingą kalbą pasakė p. St. Butrimas, paskui L. U. D-jos „Grūdas“ pirmininkas p. F. Čemarka, „Dr. V. Kudirkos“ v. pradž. mokyklos tėvų Komiteto pirmininkas A. Serbenta, „Vilties“ sąjungos garbės narys, o dabar einąs C ro V-bos pirmininko pareigas p. V. Godliauskas. Paskutinis nori tarti savo žodį p. Konsulas Br. Steponaitis. Jam pakilus pasigirsta ilgas triukšmingas delnų plojimas.

P. Konsulas pradeda kalba lėtai aiškiai. Salėje kapų tylą. Pirmiausia gerb. svečias paliečia mok. V. Nalivaikos biografiją. Pirmiausia jo gimtinį Vilniaus kraštą, kuris šiandien neša lenkų okupacijos jungą. Mok. V. Nalivaika, lenkų persekiojamas už lietuviškos idėjos skleidimą Vilniaus okupuotam krašte, 1930 m. pabėgo į laisvąją Lietuvą, palikdamas savo gimtinę, bakūžę, gentis ir visa, kas žmogaus sielai artima ir brangu. Per ustrečių metų gyvendamas laisvojoje Lietuvoje įgijo simpatiją ir pasitikėjimą žymesnių asmenų tarpe.

Atvyko Brazilijon 1933 met. baigiantis, ne garbės ir laimės ieškodamas, bet tos pačios lietuviškos idėjos vedamas, kad padėti savo broliams lietuviams kultūrinėje dirvoje dirbti. Vėl energingai ėmėsi darbo naujam nepažįstamam krašte. Būdamas teisingas ir eidamas teisinga kryptimi daug ir čia jam teka nukęsti, bet už tai jis liko gana papulius ir įgijo gerą vardą visuose mūsų kolonijos sluokniuose. Toliau Konsulas trumpai atsako į pareiktus kai kurių kalbėtojų spėliojimus, kad dėl susidariusių su buvusiu Konsulu p. Dr. Mačiuliu Lietuvos Vyriausybė gali jam grįžimą Brazilijon sutrukdyti. Dėliai to p. konsulas Br. Steponaitis pareiškia sekantį. «Aš manau, kad į tai Vyriausybė nereaguos nes p. Nalivaika mūsų kolonijoje yra žymus veikėjas ir gana geras mokytojas. Be to aš pareikšiu savo nuomonę ir atatinkamose Lietuvos Vyriausybės įstatuose». P. Konsulo kalba palydėta dar triukšmingesniu delnų plojimu ir valio!

Dar kalbėjo kapelionas kun. B. Sugintas linkėdamas jam nuo Dievo geriausio pasisėkimo ir laimingo sugrįžimo.

Paskutinis kalba mok. V. Nalivaika, išreikšdamas visiems širdingiausiai savo padėką, pirmoje vietoje «Vilties» S-gos Mokes skyriaus jaunimui už surengimą tokių gražių jam išleistuvių ir prizadėdamas rūpintis kiek tik leis aplinkybės visų organizacijų, kurios davė jam įgaliojimus atstovauti Pasaulio Lietuvių Kongrese, reikalus. Išleistuvių vakarėlis baigėsi 10½ val. Dalyviai, linkėdami jam laimingos kelionės ir išsinešdami gerą atsisveikinimo įspūdį, išsiskirstė į namus.

Mok. V. V. Nalivaikai teko skubonis apšviesti «Dr. V. Kudirkos» v. rūmus—dviem valandoms ankščiau negu iš vakaro buvo numatyta, nes laivų bendrovė iš ryto suklaidino laivo «Masilia» išplaukimo laiką. Nuvykus į kantorą paaiškėjo tikras laivo išplaukimo laikas. Mok. Nalivaika 12.00 val., kaip iš vakaro buvo numatyta, apleidžia kelius mėnesiams S. Paulo m., kuriame daug turėjo rūpesčių ir vargo. Stoty prisirinko gausybė draugų artimų ir pažįstamų. «Vilties» S-gos visų skyrių atstovai, kai kurių mokinių tėvai ir kuopelė jo mokinių, kurie skirdamiesi su savo mylimu mokytoju verkė gailiomis ašaromis. Žiūrint man iš šalies toks momentas darė liūdną, bet kartu ir malonų įspūdį, kad mok. V. V. Nalivaika per pusantrų metų savo darbo sugebėjo juos pritraukti, prie savęs ir kartu prie mokyklos.

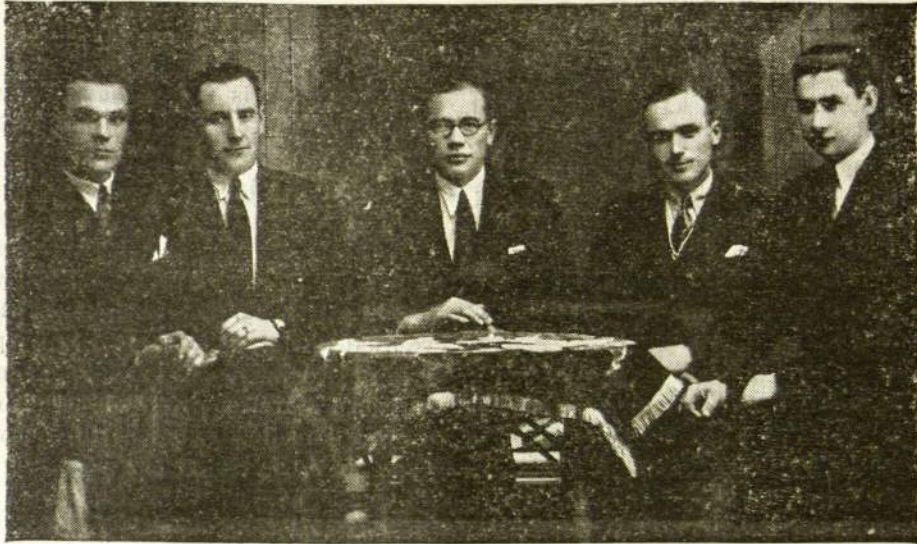
Mok. Nalivaiką ligi laivo į Santos uostą palydėjo K. Bendruomenės pirmininkas kapelionas kun. B. Sugintas, L. U. D-jos «Grūdas» pirmin. F. Čemarka, „Dr. V. Kudirkos“ v. mokyklos tėvų K to pirmininkas ir «Vilties» s-gos Mokes skyriaus sekretorius A. Serbenta.

S. A. S.

Parinktos Mintys.

KAS YRA BUČKIS: Į šį įdomų klausimą garsių žmonių išmintis taip sako:

- Saldžiausias vaisius meilės medyje.
- Dalykas, kuris vienam žmogui neturi jokios vertės, bet dviejų žmonių yra labai megiamas.
- Vaiko teisė, mylinčiųjų priviltė, tėvų pareiga ir apsimetėlių kaukė.
- Ką kas, kur dvi galvos yra labiau patenkintos negu viena.
- Per mažą del vieną, per daug del trijų, ir visai užtektinai dviem.
- Saldžiausias garsas visose kalbose.
- Lūpų perkūnas, kurį lydi akių žaibai.
- Jei jį suteikia graži mergelė, jis yra šiltesnis medus, kuris pilamas stačiai į gerklę.
- Maistas, kuriuo maitinama meilės liepsna.
- Taikos ženklas nedideliam šeimos kare.
- Klaustukas meilės literatūroje.
- Mėgdolas, kuris pasotina širdies badą.

«Vilties». S-gos Mocos Skyr. Valdyba.

Ivairenybės.

AR PAVYKS UGNIAKALNIUS NURAMINTI?

Žinovai tikrina, kad ugniakalniai sparčiai išgęsta ir mažėja, nors gana dar daug nuostolių pri daro, ypač Amerikai ir Japonijai.

Ypatingai požemių malonei ar nemalonei yra atiduota milžiniškoji Javos sala su 40 milijonų gyventojų, kur vulkano Kloet veikimas yra labiausiai nuostolingas.

Jo išsiveržimai kartojasi kas 14 metų sąryšy su ežero vandens pakilimais kalno papėdėse. Patirta, kad ežere vandenį nuleidus ir ugniakalnio išsiveržimai turėtų liautis. Vandenį išleidus, jis nebenubėgs į vulkano kraterį. Apie ežero nuleidimą jau rimtai kalbama.

PERSIJOJ GIRTUOKLIUI RINKĘ ĮVERIA Į NOSĮ.

Persijoje paskutiniiais laikais išleista visa eilė naujų įstatymų, kuriais nustatoma naujausias rūšies baudos visokiems nusižengėjimams, įskaitant ir girtuoklius.

Girtuoklis, jei jis pasigėręs kelia neramumą, ardo tvarką ar daro kam skriaudą, pagal naujus įstatymus, teismas leidžia perdurti šnerves, įvertinę ir, įrišus virvę vedžioti jį miestą ir kaimų gatvėmis.

MEILUŽĖS TEISĖS.

1917 m. kautynėse žuvo turtingas Paryžiaus pirklys. Testamentas paskirstė turtą pusiau: žmonai ir meilužei. Žmona apskundė testamentą, įrodinėdama, kad prancūzų įstatymas draudžia sudaryti dokumentus, priešingus dorovei. Bet ar ilgametinės mei-

lužės aprūpinimas yra nemoralus?

Liudininkai parodė, kad veionis nebuvo lai mingas namie, tad buvo priverstas ieškoti paguodos kitur. Su meiluže jis sugyveno pavyzdingai, bet ir ir žmonos neskriaudė. Teismas testamentą pripažino teisėtą.

BIBLIJA IR PIŽAMOS.

Per įvykusias jūrų iškilmes Kouse į pliažą buvo suvažiavus beveik visa Londono aristokratij, iš kurios daugelis ponų ir ponų reiškė nepatenkinimo matydami fantastiškiausio kirpimo pižamas. Ypač puritonai buvo nepatenkinti paskutine moda: moterų trumpos vyriškos kelnaitės.

Pasipiktines miesto meras pasiuntė į pliažą vaikina su plakatu, kuriame buvo parašyta citata iš Biblijos: „Moteris tenedėvi vyriškų kelnų, o vyras — moteriškų. Nes tai Dievi koftu.“

Kitą dieną nesimate ne vieno, kurio aprėdas suteiktų Dievi koftumo.

MAŽAMETĖS ŽMONOS INDIJOJE.

Indijoje manoma išleisti įstatymas, kurs draustų vyrams vesti mažas mergaites. Kova dėl to įstatymo jau tęsiasi keliolika metų, nes jis paliečia senas šalies tradicijas. Indai mano jog būsimas gyvenimas jam laimingas tik tuomet, jei mirdamas žemėje jis paliks daug sūnų. Todėl stengiamasi vesti kiek galima jaunesnes mergaites. Taip 1921 m. Indijoje ištekėjo 2,5 milijono mergaičių dar nesukakusių 10 metų ir 8,5 milijono mergaičių vos sukakusių 10 metų amžiaus. Skaicius žmonių neturinčių dar 15 m. amžiaus Indijoje siekia 20 milijonų. Naujasis įstatymas tą blygybę turi pašalinti.

ROMANU FABRIKANTAS.

Prancūzas Marçal Allain yra parašęs per 300 tomų. Jo knygos nepaprastai ilgos—vienas veikalas turi 32 tomus, kiti po 23, 22 ir mažiau tomų. Jis pradėdamas rašyti kokį romaną, dar visai nežino koks bus veiksmas. Todėl jis pirmiausia sugalvoja kokią nors idėją, sceną o paskui iš jos išveda intrigą.

Pastebėtina, kad jis tik dažniausia kalba į portografą, o mašinišė, atgamintą aparatą balsą, jau užrašo ir siunčia į spaustuve. Čia jo sekretorius pataiso korektūrą. Taigi autorius knygą išvysta tik išėjusią iš spaudos...

DIDŽIAUSIOS PASAULY BIBLIOTEKOS.

Didžiausia pasaulyje biblioteka yra Paryžiuje. Ji turi 4.500.000 tomų knygų. Antroje ir trečioje vietoje yra dvi Petrapilio bibliotekos, turinčios kiekviena apie 4.000.000 t. knygų. Po jų eina Vašingtono biblioteka su 3.600.000 tomų knygų. Penktąją vietą užima vėl rusų Lenino biblioteka, turinti 3.000.000 knygų. Šeštąją vietą užima garsi Britų muziejaus biblioteka, turinti 3.100.000 tomų.

JŪRŲ IR VANDENŲ GILUMAS.

Per paskutinius jūrų gilumo išmatavimus paaiškėjo, kad giliausias yra Didysis vandenynas (apie Marinių salas) 9 km. 630 metrų. Atlanto vandenyno gilumas 8 km. 840 metrų, Indijos — 6 km. 670 metrų, Viduržemio jūros — 4 km. 620 metrų, Juodosios jūros — 2 km. 670 metrų, Kaspijos jūros 1 km. 92 metrai. Tuo būdu Didžiajame vandenyne paskęstų didžiausias pasaulyje kalnas Everestas (Azijoje), kuris turi 8 km. 840 metrų aukščio.

KODĖL BLOGAI MIEGAME SVETIMOJE LOVOJE?

Į šį klausimą dabar atsako žymūs gydytojai. Kaip žinoma, net visai sveikas žmogus, gulėdamas daugelį sykių keičia savo padėtį. Paaiškėję, kad per 8 val. miego sveikas žmogus apsisuka nuo vieno šono ant kito 20—45 sykius, bet kiekvieną sykį visi judesiai atliekami tokia pat tvarka. Savoj lovoje gulėtojo kūnas yra visai prisitaikinęs prie lovos, todėl visi judesiai atliekami visiškai nejučiom. Tuo tarpu svetimoje lovoje, kur žmogaus kūnas nepriprietas prie padėties, judesiai juntami.

MOKYKIS GILIAI KVEPUOTI.

Ramiai stiebkis ant pirštų, rankas kelki prie šakių aukštyn — ištiestas, įtemptas, ištiestais pirštais — o kai iškelsi ties galva leisk į šalį žemyn. Stiebdamasis ir rankas keldamas aukštyn, plėšk orą į plaučius, kiek tik gali, kai pradėsi rankas į šalį žemyn leisti, stokis pamaži ant viso pado ir orą iškvėpk taip stenkis išspausti, kad jo krutinėj nė kiek

S. Paulo Liet. Kat. Bažnyčia.

nebeliktų. Daryk atsargiai ir pamažu — kuo lėčiau siai. Pakartok kokį 10 kartų, vėliau pasilsėk.

VENECIJOS MIESTAS IR PRAUSIMASIS.

Venecija skaitoma viena iš gražiausių visos Europos miestų. Ji pastatyta ant salelių, o gatvės — pilnos vandens. Susisiekiami tik valtelėmis — gondolomis. Nežiūrint į tai, kad gatvės yra tokios poetiškos, vanduo visgi, jose labai dvokia. Ankščiau europiečiai nesi-prausdavo. Prausimasis įvestas tik apie 17 amžių. Prausdavosi tik Rytų žmonės. Mat, skaityta, kad žmogus negali savo nešvaraus snukio kišti į šventą vandens. Viena Venecijos karaliaus žmona buvo iš Rytų ir todėl prausdavosi. Kadangi Venecijos lagūnų vanduo ir tada buvo nešvarus, jai atveždavo vandenį iš kitur. Žmonės tuo smarkiai piktinosi ir grąšino Dievo bausme. Venecija dėl savo gražumo labai lankoma turistų.

* * *

K. Rūkas

Bėk žirgeli

Bėk, žirgeli, riestasprandi,
Kelias geras, nors tolus.
Pasipurtyk, lyg balandis,
Nusižvenk, būk nebailus.

Nešk mane į melsvą tolj
Per banguojančius pūsnynus.
Vilniaus žemėj mūsų lankia
Mergužėlė nusiminus.

Na, spačiau ženk, juodbėrėli,
Vilniaus vieškelis platus.
Ten mūsų broliai, nors vergauja,
Bet atkels plačiai vartus...

Bėk smarkiais jaunatvės šuoliais,
Mindyk priešus, tryp po kojom.
Pažiūrėk — ši ntai aplinkui,
Ne mes vieni Vilniun jojam!

Brazilijos lietuvaitės — viltioties.

Juozas Gaigalas.

Ruduo už lango.

Gal piktai sapnai seną dvarponį Bogvilą kan kino, kad jis šį rytą nepaprastai anksti atsikėlė ir, prisikimšęs pypkę, pardavė žvilgsnius tolimam, už rasoto lango, saulėtekiui.

Nepaprastas saulėtekis buvo dvarponio Bogvilo širdy. Pro verandą vogėsi auksiniai oranžiniai saulės spinduliai. Langų stiklai buvo nuberti tiršta, šalta rasa. Per balzganus kristalus Bogvilo akys tiesėsi gelstą bulvienojai. Toliau rūko juosta pridengtos kelmuotos pievos, už kurių juodas miškas tiesė aukštą sieną. Tik per juodo miško viršūnes, per pilko rūko marškas brido oranžiniai saulėtekų spinduliai.

Ir ko tie spinduliai norėjo iš seno dvarponio Bogvilo? Jo mintys braidžiojo pro debesėlius išrūkytų dūmų, tarytum pamėdžiodamos brendančios rūko saulėtekų kasas.

Juk vakar vasara kvėpavo sode, kada Bogvila su dukra Stefa rinko baltus nukritusius obuolius. Matė jis, kaip piaunant žirnius pamiškėj darbininkų krūtines mirkė vasaros prakaito lašai. O senas Bogvila dabar pro rasos kristalus lange tyliai iškaitės, kad kur tai toli už girios sienos, praskrisdamos gervės, neša pilką rudenį.

Susimąstė senas Bogvila, dar pirniesiems spinduliams stogu viršūnes nulaižiant, genamoms karvėms numykiant.

Jam pasidarė liūdna ir ilgų, tarytum už lango jį būtų nuobodus ruduo sveikinęs. Ruduo, ištik-

rujų, buvo jau ir seno dvarponio širdy. Raden marškos driekėsi dvarponio daltai, laikaus naujiems parbėgant, jaunųjų širdims kitaip šnekant. Kas kartą dvarponiui Bogvilai širdy darėsi karčiau, kad ru duo pro langą pasveikino jį pirmąjį.

Pypkės jis neišleido iš rankų. Nors buvo šventadienio rytas, bet jo šeima pradėjo keltis. O dvarponiui tas atbūdimas nei kiek netrūkdė. Jis nuošaliau kambarėly buvo vienas.

— Gal krūtinėj ilgesys nevalgintų manęs, kad mano akis būtų užmerkęs žieduotas gegužės rytas, — senis Bogvila galvojo. — Kas kartą krūtinėje darosi karčiau, kai matai taip vystantį žmonių gyvenimą.

Prasnekino pro rasotą langą saulėtekis jo širdy sielvartą. Senis Bogvila kasdieną darėsi saviui nepatenkintas ir aršus. Jis koliodavo savo dukterį, vienturtę Stefą, senai ketino atsižadėti palaidūno sūnaus Donato, kurie buvo per toli nubėgę nuo dvarponių traucijų, kuriems net savo dvarelj senas Bogvila palikti nežadėjo.

Bogvila norėjo, kad jo vienturtė dukra Stefanė ištekėtų už našlio, dvarininko Varonecko, o sūnus taipgi išsirinkęs sau kokią nors bajoraitę, liktų pavyzdingu dvarello savininku.

Tėvas, vaikams gero trokšdamas, juos leido į mokslą. Stefanė buvo baigusi konservatorijos mokyklą ir dabar klykavo namie. Sūnus, Donatas, visai negyveno pas tėvą. Žiemos metu studentavo Kaune, o vasarą valiodavo žalią jaunatvę kur nors su būriais jaunų draugų lygiaisiais kloniais. Bogvilo ūkį tvarkydavo andinarščikai, samdyto užvaizdos prižiūrini.

Naują gyvenimo bargą dvarelin sukė rudenio vėjas. Kadaisė būvusi saulėta ir kitų dvarelių dalia linko rudenio. Jaunųjų širdys kvėpavo palaukėm prabėgančių devynių laisvų vėtrų juoku. Gyvenimas jiems mielas išrodė tiktai tas, kur kloniais šelstanti jaunystė nukvatoja, kur gyvybės kupina širdis veda.

Jaunystė pavogė iš tvankaus dvaro ir seno dvarininko Bogvilo dukrą Stefanę su sūnum Donatu klajūnu.

* * *

Ošė žieduotos margos pievos ir mėnesienų nulaižytos sodų šakos, kai pražydo dvarponio dukros Stefanės širdis jauna ir arimų bernui ūkininkai čiu Juliu kirsniai karšta meile. Kepė kraujas seno Bogvilo krūtinėj, kad jo dukra pamilo muziko prasėioko sūnų.

Tik jauni j tai nebojo ir vien mėnesienų tyliom naktim krūtinės liepsnota meila tvindė.

Stefunei taip artimas buvo tas prasto būdo gražus, raumeningas bernas. O jo juosvi antakiai tarytum liejosi su raudonais skruostais. Jis taip mo kėjo liksmiai Stefanai nusišypsėti ir tarytum vynuogę glėžnutę aistriai glėby suspausti. Kad senas tėvas rūstavo, jis j tai dėmesio nekreipdavo.

Kaimynai jauniesiems laimės pavydėjo. O kas pavydui kelią gali užkirsti, kur gyvenimui dvi jaunos širdys juokias.

Apiaižydavo samanotą stogą balzganas mėnulis, o pro šakas žmogaus akis tik, tik galėdavo įstebėti šešėlius du. Šešėlis Stefanės tarytum lapas virpėdavo, draikydavos garbanoti balsi plaukai. Jai smagu buvo mėnesienos tolyj klykauti po sodą ar net pro gonkelių stiklus į mėnulį žiūrėti, mokintis kaip tėvas motiną mylėjo.

Parjojo Julius arklių porą vakare, o Stefanė išsoko iš gonkelių ir pro vartelius išbėgus tarė:

— Šį vakarą, Juliau, klojimo durų neužsikabink, nes aš atvesiu būrį vakaruškininkų.

O Juliu to ir gana. Jis žino, kad Stefanės miegamo kambario langai bus atviri.

Nutilo gyvenimas aplink, o dar tyliu dvarininko Bogvilo trobose. Begalvodamas senis apie prabėgusią savo jaunystę, paskendo supančių sapnų jūron.

Kitam didelio seno trobesio glo-kamarioj, Stefanė patalinę klojo. Pro atvirus langus veržėsi rudenėjanti vėsūma. O jos širdy — liepsnos. Ji atsisėdo. Galvoja. Kaip gera jai būtų dabar gyventi mieste ir klyk uti su studentais, karininkais, lig pavasario pumpurų. O dabar tėvas tas ir dvaras tas. Ech, Stefanė dabar galėtų būti iš tylinčio kaimo to ir jį jau — artinas prie lango. Tik — ail... —

ir užėiaupė pati sau burną. O tu šelmi maniau, kad koks plėšikas. Na palauk, aš tau už tai atsismokėsiu. — Ir ji balta plonutėle suknele išsoko pro langą ir pradėjo gaudyti Juliu. Tas bėgo truputį tarp tankių krūmų. Juliu nesinori, kad kas tą išdykėję pastebėtų. Jis ją sugavo glėbin ir lyg šiltutį baltą pūką, atnešė prie praviro lango, kur ją įkėlęs, pats ugnį paskendusia krūtine įlipo. Stefanė dabar buvo karštuos spinduliuos pražydusi rožė. Ji nekantriai laukė, kol Julius j jos skruostus savo lūpas sulydė. Bučiavo ir bučiavo ugnį nagai... Ji tik glostė jo grūbius juosvus plaukus.

Jaunatvės bangose abu paskendo. Nepavydėjo ir mėnuo jiems pro langą — už trobos kampe jau buvo pabėgęs.

Tą svaigulio tylą sudrumstė Stefanės lūpos:

— Laimingi būšime mudu, Juliu. Tik būk drąsesnis kiek ir neklusyk žmonių kalbų. Juk kas gali palenkėti mudviejų jaunatvę žalia? Atmink, kad mums šiame ūkyje dalios užteks...

— Bet ką, Stefanė, — Julius neramiai sakė, — tu dvarininkaitė, o aš — žalių arimų bernas prastas.

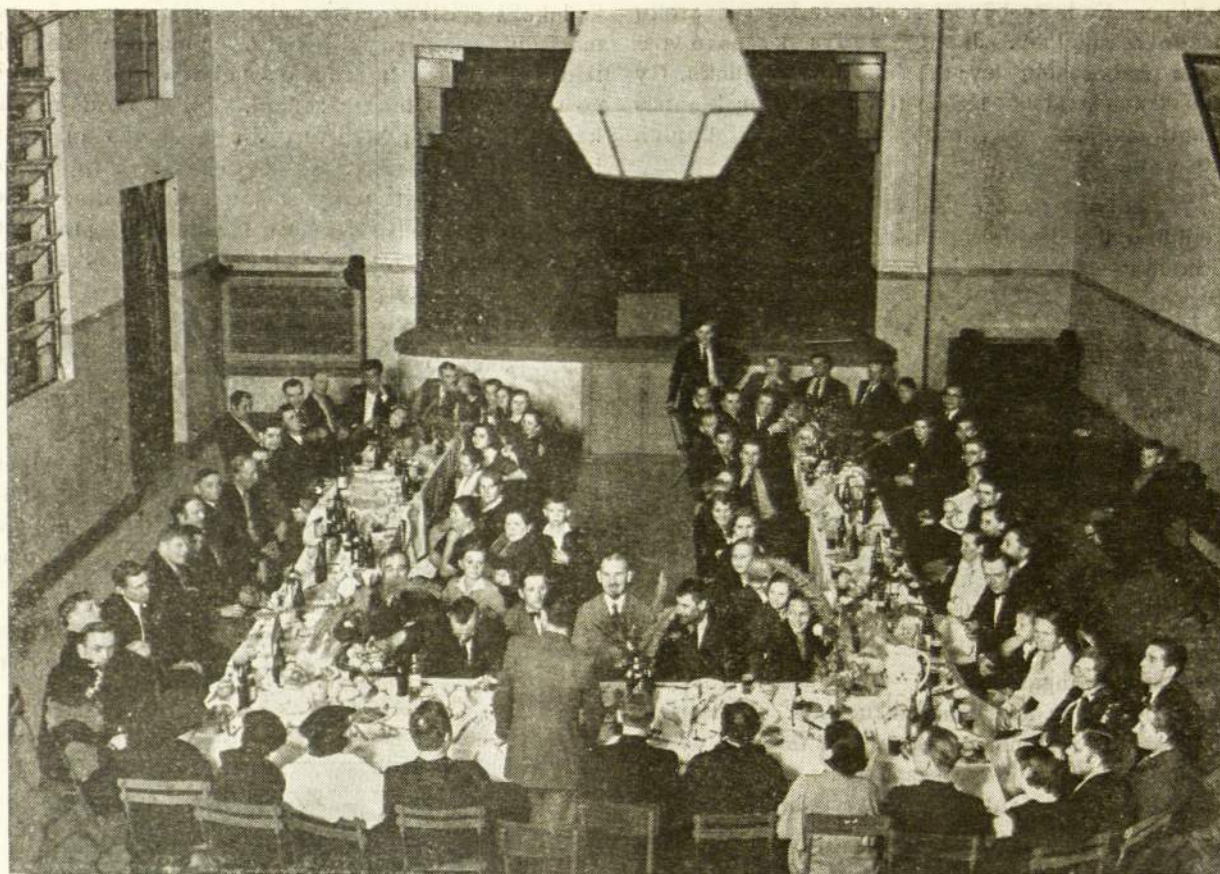
Kaip malonu pailsėti po sunkaus darbo.

Bet kas arimų bernui žmonių kalbos pagaliau. Jis dar suspaudė ją tvirtiau glėby, kol ta, lyg snaižė debesų, jo glėby sutirpo...

Tylu už lango buvo sode. Lapai tik klausės neramiai, kada rudens sielvartas geltonai juos nudažys.

* * *

Kiekvieną rytą senas sulinkęs dvarininkas Bogvila pro rasotą langą matė, kaip sodo medžių lapai gelto. O mintys tik sukosi ratu, beklausant žmonių kalbų. Skaudu seniui dvarininkui, kad tikint

Mokyt. Vyt. Nalivaikos išleistuvės Dr. V. Kudirkos mokykloje.

žmonių kalboms, jo visas turtas teks muziko sūnui ir dukrai palaidūnei.

Jai labai tyliai šiamėdami klostėsi rasoton žemėn lapai, o Bogvito jėzos, lenktyniaudamos su lais, lenkė senį prie žemės. Jis sunyko, pražilo vi sau. Pagaliau jau nebeišdavo laukan pažiūrėti iš atėiau, ar tikrai už langų ruduo parėjo. Nebegirdė jo jis, kaip bernui kamaroj juokdavos Stefunė lanks ti. Dukra aplankydavo senį dažnai.

Vieną skaidrų saulėtėkį už rasotų langų jis matė savo sūnų Donatą ir dukrą Stefunę verkiančius, bet jiems... savo rūstybės nebeatleido.

Dabar kaime nuskalėjo kalbos naujos dar labiau, kad seno dvarininko trobon rasoti, vėsūs saulėlydžiai atnešė rudenį. Šnekėjo, kad jaunas Bogvila studentas liepęs tėvo ūkį pažiūrėti Kirsnų Jului

Tik praeinanti pro dvarininko trobą kiti pro saulės nušviestus langus matė, kaip trobos viduj, ta rytum pavasarį, kvatojo gyvenimas skaidrus. Girdėda vosi, kaip kamaroj skambiai nuvirpėdavo pianinos tonai, kada klavišus užgaidavo miklūs Stefunės pirštai. Vėl visam Bogvilo trobės, nebuvo rudens žymių. Rudenįjančias nykumas išgynė laukan, parnešęs bajoro dvareliu pavasarį, ražmeningas, pra

dalgių kvapių augintas, drąsus Lietuvos pliką vrimų bernas.

* * *

J. Gaigalas.

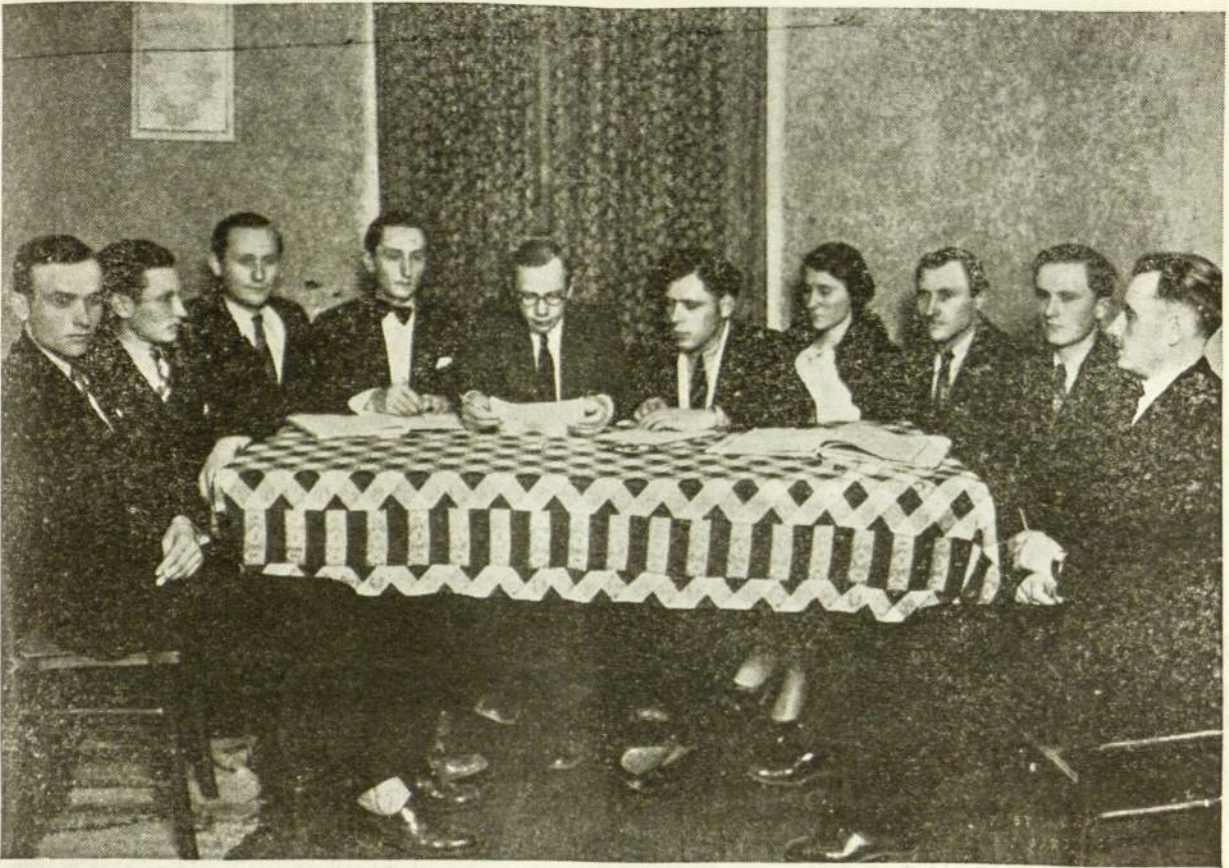
Užklystant i sielą savo.

Užklysdami kada į sielą savo paklauskite jūs tenai dažnai: ar daug jau sielvarto dainų dainavot, ar rūpesčių audėt ne mažai?

Paklauskite ką jūs širdies šventovė paskyrė meilei begalinėi. Ties aukuru šventu ar viską krovėt, kai jūs liepsnodavo kratinė?

Kada saldžiausia muzika virpėjo ir broliai verkė skausme karčiam, ar viską siela tada girdėjo, ar nenorėjos verkt pačiam?

Ir jei užklysite į sielą savo, tai nebijokit su ja šnekėt. — Ji pasakys — ar daug kančioj dejavot, ji išmokins jus gyvent, kentėt.

B. L. J. S gos «Viltis» Centro ir skyrių Valdybo.

Brazilijos Lietuviu Jaunimo sąjungos „Vilties“ gyvenimo apžvalga.

Čia trumpai keliais žodžiais, noriu supažindinti mūsų gerb. «Vilties» s-gos prietelius jos skai tytojus, nušvietus nors trumpais bruožais su jos gyvenimo istorija. Pirmomis jos kūrimosi dienomis, kokiose sąlygose jai teko dirbti ir pagaliau ką ji yra nudirbusi lietuvybės labai pasirinktoje savo darbo srityje.

Brazilijos kolonijoje tokių jaunimo organizacijų beveik, kaip ir neturime, išskyrus Sporto S-gą «Lithuania», kuri daugiau rūpinasi kūno mankšta negu dvasios tobulinimu. Todėl viena populiariausia ir yra laikoma «Vilties» S-ga, kuri nuo pat įsikurimo dienos stoji lietuvybės sargybon. Ji ir po šiai dienai tęsia tą atsakomingą ir sunkų darbą. Taigi, norėdami arčiau susipažinti su jos gyvenimu turime žvilgtelėti kiek į praeitį. Šiandien mes «Vilties» s-gai skaitome apie pusketvirtų metų. Bet ištikrųjų turime žvilgtelėti praeitinį šv. Cecilijos choro kūrimosi dieną. 1932 m. sausio 3

d. ne naujai įsikūrė «Vilties» Dr-ja bet tik šv. Cecilijos choras pakeitė savo pavadinimą, būtent: iš šv. Cecilijos choro į Liet. Dainos — Meno Dr-ja «Viltis».

Šv. Cecilijos choras susikūrė 1929 m. liepos — rugpjūčio mėn. Jo įkūrėju reik laikyti kun. J. Valaitį, tuometinį lietuvių kapelioną, liet. parapijos įkūrėją ir bendrai žymų visuomenės veikėją. Pradžioje šv. Cecilijos choras susiorganizavo vien bažnytiniais pagrindais: aptarnauti bažnyčia, kad ji ne būtų kurčia, kad joje skambėtų lietuviška giesmė, kurios lietuviai taip labai buvo išsiilgę.

Bet praslinkus nekuriam laikui ir padėjus choristų skaičiui, kun. J. Valaitis pradėjo raginti choristus išsirinkti valdybą ir pradėti savystoviai veikti, kaip atskira organizacija, nes jaunoms sieloms vien bažnyčios neužtenka, o persitvarkius organizacijos pagrindais daug gero galima padaryti ir už bažnyčios sienų“.

Taigi, kun. Valaičio patariau, išsirinkome choro pirmąją valdybą. 1930 m. sausio 25 d., tačiau ši valdyba neišbuvo nei mėnesio laiko atsistatydino. Praslinko apie 6 mėn. be valdybos, o kartu žinoma ir be jokio ypatingo veikimo apart giedojimo bažnyčioje.

B. L. J. S-gos «Vilties» Villa Bellos skyrius.

Po nekurio laiko, patys choristai pastebėjo, kad be valdybos joks platesnis veikimas neįmanomas, todėl liepos mėn. 17 d. 1930 m. vėl išsirinko valdybą, kuri jau pradėjo rodyti šią tokį veikimą. Ant greitųjų buvo paruošti įstatai ir kit. kas reikalinga organizacijai. Taigi nuo to laiko šv. Cecilijos choras ir pradėjo veikti organizaciniais pagrindais. Dar tais pačiais metais buvo surengti 3 vakarai, kurių programos sudarė: vaidinimai, solo bei choro dalykai ir kit.

Tų pačių metų pabaigoj choras, kun. Valaičio patariamam buvo sumanęs įsigyti nuosavą pianiną. Tuo reikalu buvo kreiptis pas atitinkamus asmenis prašant padėti šį sumanymą realizuoti.

Visur buvo pasižadėta daugiau ar mažiau šiuose reikaluose padėti. Tačiau visi pasižadėjusieji, nei vienas neįpildė savo pažadų. Nors choras tam tikslui ir buvo surinkęs apie 300 mil. aukų surengtam sausio 4 d. 1931 m. koncerte, bet su šia suma pinigų negalėjo įvykdyti to kilnaus sumanymo. Taigi, kaip matome, kad ir šv. Cecilijos choras neturėjo sau prieteliu išskyrus kun. J. Valaitį, kuris kiek galint paremdavo chorą tiek moraliai, tiek materialiai. Kada jis ateidavo į choro susirinkimus, tai tik patarti kaip daugiau išmanęs žmogus, bet niekad neįsakyti, ką ir kaip choras turėtų veikti. Todėl ir nestebėtina, kad choristai taip jį buvo pamylė, kaip tikrą savo vadovą. Kun. J. Valaičiu

išvažiuojant į Lietuvą choras jam suruošė išleistuves ir įteikė mažą dovanėlę atminimui pergyventų dienų Brazilijoje. Ta mažą dovanėlę tiek paveikė jį, kad jis vos beįstengė pasakyti atsisveikimo kalbą, galėjęs palikti chorą, kuri taip buvo pamylė. Kun. Valaičiui ir apleidus Braziliją šv. Cecilijos choras jau neteko nei vieno sau artimo žmogaus, nes visi norėjo jį pertvarkinėti, valdybą naikinti ir, vienu žodžiu, būti globėjais. Bet deje šv. Cecilijos choras jau buvo nustatęs savo veikimo gaires iš kurių jau nemanė iškrypti. Ypatingai šv. Cecilijos choras turėjo daug vargo pakelti dėl patalpos. Choro nuolatinė būstinė buvo nuo 1929 m. rugpiūčio mėn. iki 1931 m. gruodžio mėn. Šv. Antano parapijos salė. Už šią salę bei pianą choras nieko nemo kėdavo, virš dviejų, metų naudojosi veitui.

Bet kaip nemokamai tai toks ir naudojimas buvo. Blogiausia tai, kad niekas šiuo reikalu nesirūpindavo: nei klebonas, nei parapija. Visų šis reikalas buvo užmirštas. Visi tik norėjo, kad choras visur būtų pirmutinis: bažnytinėse, tautynėse šventėse, bei šiaip kolonijos iškilmėse. Bet, kad būtų atsiradęs toks žmogus, kuris paklaustų, kur choras bandymus daro? Ar duoda jiems kas salę? Ne, to kio neatsirado. Bet pas choristus buvo toks pasiryžimas, pasiaukavimas visuomenei patarnauti, kad jie jokių kliūčių neatrodavo. — Jiems nebuvo nei lietaus, nei nuovargio, nei alkio, vienu žodžiu jiems

visad buvo gerai. Dažnai pasitaikydavo, kad choriškai suvažiuo a į bandymus stačiai iš fabriko be vakarienės, net nepersirengę, (sala buvo leidžiama naudotis tik iki 9 v. vakaro) blogiausiam ore, o čia atvažiuavęs užgirsti jau priprastą atsakymą: „hoje es tã ocupado“ ir taip nieko nepesę turėdavo grįžti į namus, nežiūrint to, kad ir svarbiausias reikalas bu davo ką nors išmokti. O, kada panašus atsakymai pradėdavo per daug dažnai kartotis, tada jau griebdavomės tos lietuviškos patarlės: „netepsi—nevažiuo si“ ir taip po vieną kitą milt. susimetę nupirkdavom vietas klebonui vardinių ar kita kuria proga nors mažą dovanelę ir tada jau tas ratas sukdavosi neblogiausiai. O kai vėl pradėdavo girgždėti—pakartodavom tą patį. Tik nuo 1931 m. gruodžio mėn. truputi susistvarkė ir šis reikalas. Kada susikūrė „Liet. S-ga Br.“ ir tapo išnamuotas B. Retire Lietu viams Nama, kuria ne gavo ir Šv. Cecelijos choras patalpa. Choro valdyba, matydama kad naujoje pa talpoje bus galima laisviau veikti, rado reikalinga praplėsti įstatus ir pakeisti patį pavadinimą į Dainos — Meno d-ja «Viltis». Su «Vilties» D-jos atsi radimu prasidėjo ir gyvesnis veikimas.

Ypatingai prie šio pagyvėjimo prisidėjo nau jas choro vedėjas p. J. Stankūnas, kuris atvyko iš Lietuvos gruodžio mėn. 1931 m. Iki šio laiko, gali ma sakyti, Brazilijoje nebuvo tinkamo chorvedžio, todėl ir šv. Cecelijos choras negalėjo ypatingos pa žangos padaryti dainos srity. „Vilties“ D-jos choras su naujuoju chorvedžiu pirmą kartą viešai pasirodė 1932 m. vasario 16 d. pašventinant V. D. Rūmus V. Beloje. Pirmas pasirodymas pavyko gana gražiai.

Ten pat, buvusių svečių—brazilų, choras bu vo kviečiamas dainuoti į radiofoną „Educadorą Pau listą“, tačiau choro vedėjas taip greit eiti nesutiko. Pasižadėjo eiti tik po 2—3 mėn. Bet praslinkus mi nėtam laikui „Vilties“ choras turėjo skirtis su chor vedžiu Stankūnu. Skiriamosi priežastis buvo ta, kad vietos Klebonui nepatiko, kad choras persiorganiza vo į draugiją ir pakeitė vardą iš šv. Cecelijos į „Vil tį“.

Taip slinko brangus laikas be ypatingo vei kimo dainos mene. Nors iš minėto radiofono buvo gaunami kvietimai eiti dainuoti, tačiau tų kvietimų jau nebuvo galima priimti. Praslinkus apie 6 mėn. pavyko vėl susitaikinti su kunigu Sugintu, o kartu atgauti ir senąjį chorvedį, p. Stankūną.

Pradėjus chorui vadovauti p. Stankūnui chor as įėjo į normalias vežas. Lapkričio mėn. pabaigoj vėl buvo gautas pakvietimas į radiofoną. Gruodžio 5 d. šiuo kartu „Vilties“ choras jau buvo pasiruo šęs eiti, chorvedis irgi pilnai tam pritarė. Tik čia įsikišo pašaliniai asm. kuriems nepatiko, kad «Vil ties» choras be jų tarpininkavimo istos į Radiofoną dainuoti. Taigi trokšdami savo asmeninės garbės mūsų ko'olonijos vadovybė griežčiausiai uždraudė, «Vilties» valdyba turėjo tūn nusileisti. Šis nusilei

ANTANAS ŠIMBELIS,

«Vilties» S-gos Bom Retiro skyriaus išdėminkas — Vilties žurnalo didžiausias rėmėjas.

dimas, buvo nepataisoma klaida, nes šiuo kartu cho ras buvo kviečiamas sudaryti kontraktą visiems 1933 m. Nors tai būtų nelengva išpildyti, tačiau «Vilties» choras savo pasiryžimu būtų ištesėjęs. Apart to, būtų buvę puiki proga skaityti paskaitas iš Lietuvos kurimosi laikų ir apie dabartinį jos gy venimą.

Nors toks pašalinių asmenų kišimasis į «Vil ties» S-gos reikalus daug pakenkdavo s-gos veikimui tačiau pas viltiečius buvo gana didelis pasiryžimas veikti toje naujoje dirvoje, kad ji neapžeitų pyktžolėmis nes jos tikslas yra stovėti lietuviybės sargyboje.

Nors daug kas norėjo nors ir nežymiai pa kenkti «Vilties» d-jai bet to nei vienas neatsiekė: ji turi žmonių pritarimą ir vis laikas nuo laiko au ga, stiprėja. Dar tais pačiais 1933 metais Liet. Dai nos — Meno D-jos «Viltis» buvo praplėsti įstatai ir buvo pavadinta Braz. Liet. Jannimo S-ga «Viltis». Taip pat buvo įsteigti du skyriai — Mokoje ir V. Be loje. Šiandieną «Vilties» S-ga turi per 120 narių, turi tris choras ir dūdų orkestrą. Bendras choris tų skaičius siekia virš 80 žmonių.

Ypatingai «Vilties» S-ga džiaugiasi tuo, kad jai pavyko išleisti savo organą — žurnalą Viltis ku rio jau išėjo 5 nr. Tai didžiausias jos laimėjimas, kuris buvo svarstomas prieš 2—3 metus, tačiau vis nebuvo galimybės šį sumanymą realizuoti, nes ypač savo organo išleidimas reikalauja daug lėšų. Ka dangi «Vilties» S-ga yra niekieno nešialpiama, todėl daug laiko užtrūko kol šis sumanymas tapo įvydy tas. Bet šiandien jis yra, kuo galime tik pasidžiaug ti. Nors čia Brazilijoje nėra palanki dirva kultūri niam darbui, nes viena: per daug didelis susiskaldy mas lietuvių, išeivių tarpe į įvairias partijas, paįji. jeles, o antra: tai trūkumas darbininkų, inteligentų

Nors pastaroji spraga «Viltys» dalinai užsipildė įs-tojus į «Vilties» S-gą St. Vancevičiui ir mok. V. Naliavaikai, kurie iš tikrųjų ėmėsi darbo su tikru nuosirdumu neieškodami kokios tai tuščios garbės bet norėdami visuomenei padėti. Nors dar ir šian-dieną randasi tokių žmonių ir dar iš inteligentų tar-po, kurie, kad tik galėtų pakenkti tai ištikrųjų tai padarytų deja, jie to negali padaryti, nes «Vilties»-nariai ant tiek susipratę, kad nekreipia didelio dė-mėsio į leidžiamus šmeižtus. Juk paskutiniu laiku tų pačių inteligentų «Vilties» S-ga tapo apšaukta esant priešvalstybine.

«Viltis» į tai didelio dėmėsio nekreipia, nes tas apšaukimas išėjo iš tų žmonių, kurie už valsty-be laiko ką kitą, tik jau ne pačią valstybę, ne Lie-tuvą. Taip pat «Viltis» dar ir dėlto nekreipia dė-mėsio, nes jos atlikti darbai visuomenei parodo ko-kia iš tikrųjų ji yra. Tiktai pažūrėkime: ar apsėjo be «Vilties» patarnavimų kokia tautos šventė? Ar apsėjo be jos nors viena kolonijos iškilmė? Ne. «Viltis» visur buvo pirmutinė, net ir tada jeigu ko-kia iškila prisėdavo atlikti paprastą dieną, dienos metu. Ir tada viltiečiai mesdavo darbą ir važiuoda-vo ten kur reikalingi buvo. Tai jie ir materialiai turėdavo nukentėti. Bet «Viltis» dėl to nesiskun-džia, nereikalauja jokio atlyginimo, nes jos ir yra tikslas aptarnauti visuomeniniai reikalai.

Čia priminlau tą faktą dėlto, norėdamas pri-minti tiems žmonėms kurie dar nespėjo «Vilties» S-gos bei jos veikimo pažinti tegu pirma susipažįsta su jos veikimu ir tada išvadas tedaro.

Nes tokie prasimanymai, šmeištai labai daug pakenkia jau ir taip pajrusiai mūsų kolonijai. To-dėl kam rūpi mūsų kolonijos gerovė, tegul imasi vi-suomeninį darbą tada gal neliks laiko tam darbu ar-dyti. Čia iš tos trumpos apžvalgos kiekvienas gali išvadą pasidaryti. Lai įsigilina į tai, kokiose sąlygose turėjo mūsų organizacijos kur-tis. Kiek tai reikėjo energijos, pasiryžimo ir paga-liu geležinės kantrybės visus puolimus atremti.

Tad būkime vieningesni tada ir mūsų kolo-nijos bus šviesesnė ateitis.

V. Godliauskas.

* * *

Arėjas Vitkauskas.

Aš ja supiaustau.

(Iš dienoraščio).

Prieš tai, ką aš dabar noriu daryti, man atė-jo mintis apie meilužius. Juk visokių žudynių pa-saulyje atsitinka, sakysime — kas nors paperka ki-tą arba kitus kad nužudytų nekenčiamą žmogų, bet man rodos visuomet patys meilužiai žudo kitą, jeigu

tai esama «meilės dalykų». Ar yra kas girdėjęs, kad ji arba jis būtų pasamdę ką nors, kad neištiki-mąją pusę nudobti, pražudyti? Ne, — daugiausiai tokiais atvejais meilužiai mėsinėja kitą patys, su gi-liu pasigėrėjimu...

Tokia mintis man kilo, pamanius apie šio ra-šinio antraštę — «Aš ja supiaustau».

Manyje kilo mintis apie ją. Nerami mintis. Greitai noriu ją įvykdyti. Greitai, nes ir — tai minčiai atsiradus — širdis pradėjo greičiau plakti... Nerimas ap mę visą. Aš jaučiuos tos minties išalkęs aš vidujiniai uždūsdamas noriu ją iki soties tuojau pasigėrėti.

Greitai griebiu iš kišeniaus peilį. Griebda-mas pamanaui:

— Trumpoji geležėlė aštresnė. Naudosiuos-ja!

Ir jau mintyse kyla pasigėrėjimas kaip smailus žvilgąs peilio ašmuis sklandžiai skrosti jos šonus... Aš mažyčiu svaiguliuku apsvaigstu nuo to malonaus vaizdo — taip malonu rėžti kietais spūstelėjimais jos kūną...

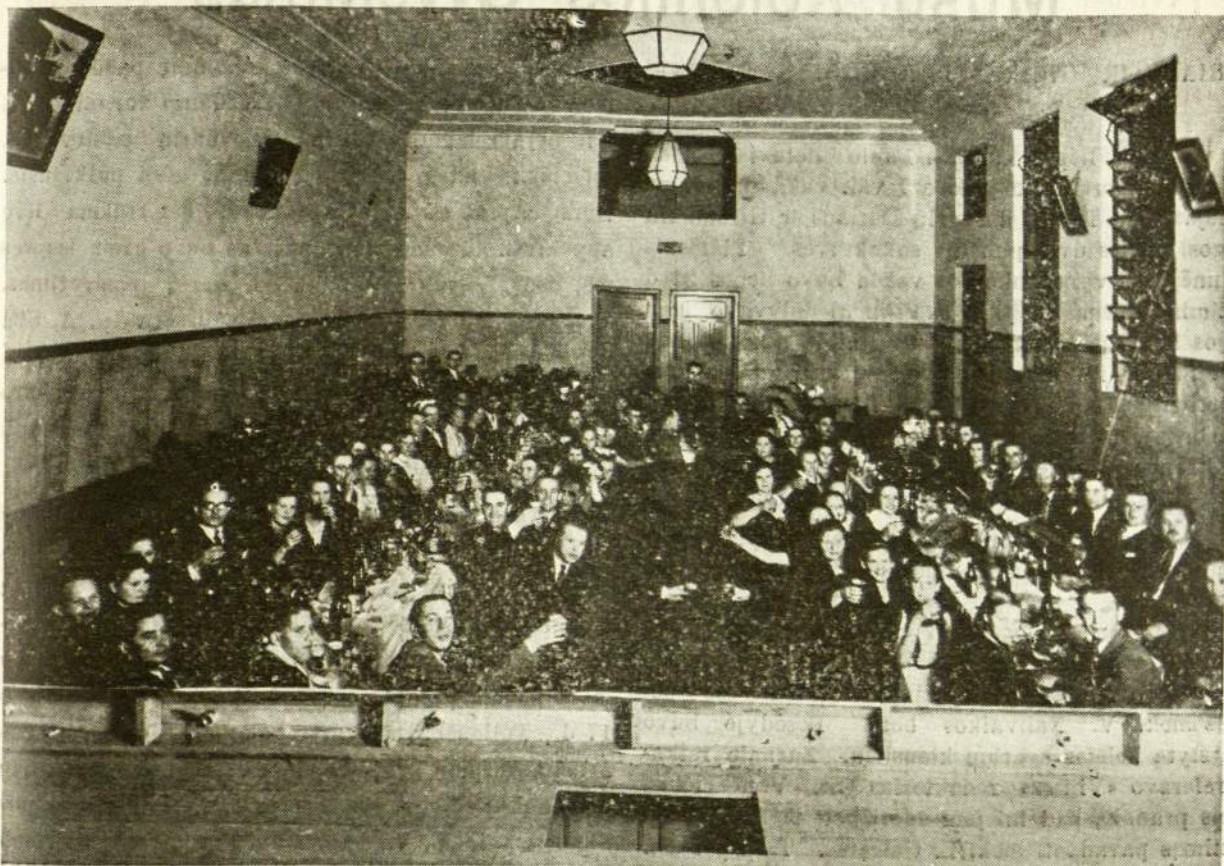
Prisiartinu prie jos. Ji guli prieš mane vi-liojanti ir eikli. Aš neiškenčiu nepabraukęs ranka per jos rūbą — tą švelnų, kaip svajonė, rū-bą. Aš visuomet savo šiame pasigėrėjime taip da-rau. Darau, kad pasemti daugiau pasigėrėjimo, kad leisti ir širdžiai ir akims, ir pirštams pasigėrėti tuo veiksmu...

Jos pamargintas rūbas vėl priverčia greičiau suplakti mano širdį, nes jis primena man kiek jau-kių, švelnių, svajingų valandėlių aš esu praleidęs su ja... Nesuvaldydamas vėl tokio pat jos artumo miu-ties, kai ji būdama mano glėbyje, atiduoda man są save, aš nekantriai spūstelėju rankoje atlenktą peilį, kuris rodos jaugęs į mano ranką, labai tiksliai išreiškia mano troškimą kuo greičiau žvilgančiais aš-menimis paliesti jos kūną...

Viena ranka aš prispaudžiu jos kūną, o ki-tagodžiai, kaip ištroškęs kraujo plėrūnas, įleidžiu žvilgantį ašmenį į jos šoną. Koks džiaugsmingas pa-sigerėjimo šūrpuliukas nueina per mano ranką į vi-są kūną!.. Aš toliau smailia aštria geležimi šėimi-ninkauju jos kūne, vidujiniai uždūsdamas iš pasi-tenkinimo ir troškimo visišką ekstazę, kai paga-liu ji visa supiaustyta bus prieš mane visame sa-vo viliojime ir grožybėje!

Aš skrodžiu jos baltą kūną ir jaučiu, kaip smagu matyti tuos jos jausmus, kuriais ji nekarta mane kerėjo: prapiauni peiliu jos kūną ir vėl matai-na ją jos jausmų ir kerėjimų srytį, turi tiek kartų laikė mane atsivavusį ir nušėiuvusį su ja glėbyje... Aukščiausias pasigėrėjimas! Tur būt taip turėtų gy-

P. Konsulo Br. Steponaičio atsisveikinimo kalba mok. V. Nalivaikos išleistuvėse.

dytojai piaustyti žmogaus kūną, «ieškodami ten sielos», — kaip mėgsta įrodinėti dvasinės sielos buvimą tamsvoliai. Štai, aš tą sielą matau! Man džiugu ja gerėtis perskrostame baltame kūne! Tai—toji siela, kur apgaubia mane, kai aš su jąja meilikaujuos vienas...

Taip, aš savo mylimosios supiaustymo negaliu pavesti niekam kitam! Kiek kartų buvau pamaņęs leisti tai padaryti kitoms rankoms, bet — negaliu! Negaliu atsisžadėti to malonumo, to alsinančio džiugesio viduje, kai aštrus peilis sklandžiai raižo jos lygias formas ir išverčia prieš mano akis visą jos paslaptinę sielą, kuri ir vilioja paslaptینگumu, kai karštai veržies ją visą nuodugniai pažinti...

Savo mylimąją su pilnu džiaugsmu ir dvasiniu atpildu tegaliu supiaustyti tik aš pats. Perdide lis tai pasitenkinimas, kad ji atiduočiau sventimoms rankoms!

Taip aš visuomet darau — visuomet tik pats galiu visiškai patenkinti savo su peiliu susijusios rankos norą: — supiaustyti ją visą, iki pačių priešnamų kertelių.. Tuomet aš esu visiškai pasitenkinęs.

Tos aistros aš niekuomet negaliu savyje neturėti, visuomet jos įkūnymą atlieku pats, visuomet savo mylimąją supiaustau savo ranka, nes atiduočiuomet negaliu atiduoti kitam nė vienos iš savo mylimųjų knygų supiaustyti...

Kaunas, 1933, II. 9 d. v. r.

Pranešimas

Norintiems įsigyti Dariaus ir Girėno bendro iškilmingo paminėjimo fotografijas, pranešama, kad užsirašyti galima šiose vietose: Mokoje, rua Caxipo, 13, pas mok. P. Korsaką kasdien nuo 8 val. ryto iki 12 val. d. ir B. Retire pas V. Godliauską Liet. Name rua Bandeirantes, 92. Pirmadieniais ir trečia dieniais nuo 3 v. p. p. iki 5, 30 val. vak. ir penkta dieniais nuo 8 v. v. iki 10 v. nakt. Fotografijos labai gerai pavykusios. 1 fot. kainuoja 4 mil. Užsirašymas tęsis iki š. m. rugpiučio, 10 d. Užsirašant reikia iš anksto užsimokėti. Kas yra užinteresuotas šiuo reikalu, prašoma nesivėlinti. V. Godliauskas.

Mūsų Kolonijos Gyvenimas

DARIAUS IR GIRĖNO IŠKILMINGAS PAMINĖJIMAS.

Š. m. liepos 17 d. S. Paulo lietuviai, susirinkdami lietuvių mokyklose 7 val. vak., kukliai paminėjo mūsų Tautos didvyrių Dariaus ir Girėno traagingos mirties dviejų metų sukaktuves. Platesnis paminėjimas visos kolonijos vardu buvo liepos 21 d. Iškilmingame paminėjime skaitlingai dalyvavo Brazilijos lietuvių visuomenė. Tautiniai nusistačiusių organizacijų ir kai kurių pavienių asmenų iniciatyva programa sukaktuvės paminėtos: šv. Antano liet. kat. bažnyčioj iškilmingomis pamaldomis ir «Dariaus — Girėno» salėj, «Dr. V. Kudirkos» liet. prad. mokykloj paskaitomis ir gausia menine dalimi.

Smulkiau iškilmingą paminėjimą aprašysime sekančiame šio žurnalo numeryje.

IŠ «VILTIES» SGOS GYVENIMO.

Š. m. birželio, 19 d. įvyko C. Valdybos posėdis mok. V. Nalivaikos bute. Posėdyje buvo svarstyta keletas svarbių klausimų. Žurnalo reikalų referavo «Vilties» redaktorius St. Vancevičius, kuris pranešė, kad iki jam sugrįžtant iš Lietuvos jį apsiimtas pavaduoti mok. L. Gaigalas. Taip pat St. Vancevičius įteikė C. Valdybai atsistatydinimo nuo sekretoriaus pareigų pareiškimą. Į jo vietą buvo pakviestas p. J. Stankūnas. Be to dar buvo nutarta nupirkti dovanas D. U. L. R. Pirm. R. Skipičiui ir Užsienio Referentūros Vyriausiam Vedėjui Dr. Ja tuliciui. Dar pasvarsčius keletą mažesnės reikėmės klausimų, posėdis baigėsi 11, 30 v. nakt.

Liepos 1 d. Liet. Namų salėj įvyko Centro ir visų skyrių valdybų bendras posėdis. Posėdyje daugiausiai buvo kalbėta apie įvykstantį viso Pasau šio Lietuvių Kongresą. Vykstančiam atstovui šį Kongresą V. Nalivaikai atstovauti «Vilties» S-gą, buvo teikta medžiagos apie «Vilties» S-gos kurimąsi ir vystymąsi iki šių dienų. Dar buvo nustatyta Dariaus ir Girėno paminėjimo liepos 21 dienos programa, dalyvaujant «Vilties» S-gos orkestru, jungtiniam chorui ir t. t. Po to «Vilties» S-gos garbės nariui V. Godliauskui nuo š. m. liepos 1 d. pavesta s-gos pirmininko pareigas perimti iki grįš iš Pas. Lietuvių Kongreso S-gos pirm. V. Nalivaika. Baigiantis posėdžiui visi dalyviai nufotografuoti skirstėsi į namus pasisėmę naujos energijos bei pasiryžimo tęsti šį atsakomąjį ir naudingą mūsų kolonijai darbą.

Liepos, 16 d. mok. p. Korsako bute įvyko C. Valdybos posėdis. Posėdy daugiausiai buvo kal-

bama apie žurnalo «Viltis» ekonominę padėtį ir leidžiamo žurnalo redagavimą. Kadangi žurnalas «Viltis» nera remiamas, o eina vien narių pasiryžimu, tai aišku, kad jo materialė padėtis nėra puikiausia. Nors jis pats save ir apsimoka, bet trūksta lėšų apyvartai. Tačiau šis klausimas buvo greit išspręstas, nes „Viltyje“ yra didelis narių pasiryžimas. Vienas iš didžiausių žurnalo rėmėjų yra p. A. Šimbelis, kuris jau turėjo išpirkęs 10 pajų, o dabar, reikalui prisėjus, dar išpirko 5 pajus. Taip pat choro vedėjas p. J. Stankūnas išpirko 5 pajus. Tokiu būdu ši spraga užsipildė.

Dėl redaktoriaus truputį ilgiau prisėjo kalbėti, nes, kurie sugebėtų redaguoti, yra per daug įpareiguotę „Vilties“ S-gos darbais. Pagaliau žurnalą redaguoti prisiėmė mok. Povilas Korsakas. „Vilties“ žurnalo naudai nutarta pastatyti spektaklį su labai įdomia programa ruo da Grasa, 144 rugpiučio 17 d. Toliau buvo, svarstyta apie „Vilties“ S-gos artistų—mėgėjų grupės sudarymą, bet, dėl kai kurių nepalankių sąlygų, šis sumanymas atidėtas tolimesniam laikui. C. Valdybos nutarta nuo kiekvieno vakaro, režisuojamo p. L. Stanevičiui skirti 25% gryno pelno jo naudai.

BOM RETIRO SKYRIUS.

Liepos mėn. 3 d. įvyko šio skyriaus valdybos posėdis. Naujoji valdyba pasiskirstė pareigomis sekančiai: pirm. V. Godliauskas, vice-pirm. A. Marcinkevičius, išd. A. Šimbelis, sekret. J. Stankūnas ir vald. narė Z. Misiūkaitė. Buvo perimti skyriaus dokumentai bei kasa.

Liepos, 15 d. Lietuvių Namų salėj įvyko šio skyriaus susirinkimas, kuriame dalyvavo didesnė pusė narių. Susirinkimą vedė pirm. V. Godliauskas, sekret. p. St. Vinkauskas. Buvo nutarta liepos 17 Dariaus ir Girėno žuvimo diena paminėti kiek galint iškilmingiau, o liepos 21 d. bendram paminėjime „Dariaus ir Girėno“ v. salėje dalyvauti su orkestru, choru ir t. t. Po to buvo papildyta revizijos komisija, į kurią įėjo: Ant. Apinis ir p-le Vegėlytė. Nutarta pastatyti didesnį vakarą, kuris pavestas valdybos nuožiūrai.

Klausimuose ir sumanymuose pirm. V. Godliauskas pasiūlė susirinkimui, kad už režisavimą L. Stanevičiui būtų skiriama 25% gryno pelno. Sumanymas vienbalsiai priimtas.

* * *

19

SIUVĖJU DĖMESIUI

Duodame vyriškų ir moteriškų rūbų kirpimo pamokas labai prieinamomis sąlygomis.

JUOZAS IR STASYS ŠLIKTAI.

Siuvėjai — specialistai, diplomuoti Chmiellansko Kirpimo ir Siuvimo Akademijoje Kaune su ilgamete darbo praktika Lietuvoje ir S. Paulo.

Vyriškų rūbų kirpimo pamokos duodamos ant rua Duque de Caxias Nr. 6 — A; moteriškų — rua Conceição Nr. 79 — A. Ten pat siuvami, sulig naujausių madų vyriški ir moteriški rūbai. Didelis medžiagų pasirinkimas.

ALIO!

ALIO!

NEPAPRASTAS PAMINĖJIMO VAKARAS!

Kurį rytą «Dr. V. Kudirkos» v. mokykla Dariaus — Girėno vardo salėje, rua Coxipó Nr. 13, šių metų rugpiučio m. 10 d. Bus išpildyta du vaikų scenos dalykėliai, baletas, deklamacijos ir kita.

P. L. Stanevičiui režisuojant. Programa nepaprastai įdomi ir plati.

Pradžią 8 val. vak. Pabaigą 4 val. ryto.

Kiekvienas susipratęs lietuvis išeisvis skaito

vienintėlį Brazilijos lietuvių laikraštį

«LIETUVIS».

«LIETUVIS» yra didžiausias, rimčiausias ir įdomiausias, nepartinis lietuvių savaitraštis netik Brazilijoje, bet ir visoje Pietų Amerikoje.

JIS YRA PIGIAUSIAS, nes kainuoja metams tik 10 milreisu, pusmečiui 6\$000 ir atskiriems mėnesiams po 1\$000. | Lietuvą metams 20\$000, pusmečiui 10\$000. | visas Amerikos valstybes metams tik 1\$000, pusmečiui 8\$000.

Jei dar nesit «LIETUVIO» prenumeratorius, tai nieko nelaukdams, užsisakyk jį sau ir savo giminėms bei pažįstamiems Lietuvoje, Amerikoje, Argentinoje ar kur kitur.

Užsisakęs «LIETUVI», kas savaitę turėsi daugybę žinių iš Lietuvos, viso pasaulio, Brazilijos, vietos lietuvių gyvenimo ir t. t. Tat pasiskubink! Pinigus siųsti šiuo adresu:

«LIETUVIS» Caixa Postal 1764
S. Paulo.

Dr. Adolpho Taubkin

A D V O K A T A S

(DIPLOMUOTAS S. PAULO FAKULTETO)

Civilinės ir prekybinės bylos, kontraktai, (ipotekos, žemės pirkimas ir pardavimas ir t. t.) skolų išreikalavimai ir visi kiti juridiniai reikalai.

Raštinė: Rua Direita Nr 2, 2-as aukštas salė 5. Telef. 2 1629. Atidaryta: nuo 9 iki 11 ir nuo 3 iki 5 val. vak. Kalba lietuviškai.

JUNIME,

tavo jauna dvasia visuomet reikalauja peno. Tu gyventi ne vien kūnu, bet ir siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku spauzdintu žodžiu. Nieko nelaukdams užsisakyk vienintėlį Pietų Amerikoje jaunimo žurnalą «VILTIS».

Tu jame rasi visada daug naudingų pasiskaitymų, apysakų gražių vaizdinių iš savo gimtinės ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokančių straipsnių, eilėraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pusmečiui 5\$000. | Lietuvą — metams 15\$000 pusmečiui 8\$000. | visas Amerikos valstybes — metams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti „Viltis“ caixa postal 1764
S. Paulo.

Redakcijos ir Administracijos adresas: rua Bandeirantes, 92 S. Paulo.

Vokiečių fotografijų įstaiga „BERNARDO“

Įsteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity. Specialybė padidinime, o taip pat su dažais.

Darbas greitas, sąžiningas ir pigus. Vyks ta į namus fotografijų reikalais. Daro iš fotografijų naujas.

ARTHUR SCHMIDT

Rua São Caetano, 111 (senas n. 103)
Tel. 4-5576 S. Paulo.

ZELINA

AUKŠTA VIETA, GERAS ORAS, PLAČIOS GATVĖS, SVEIKAS VANDUO, ELEKTROS ŠVIESA, LIETUVIŲ, BAŽNYČIA IR T.T. BONDŽIŲ, AUTOBUSŲ, IR TRAUKINIŲ SUSISIEKIMAI. SKUBEKIT. ISIGYTI NUOSAVĄ ŽEMĖS SKLYPĄ! DUODAMA MATERIOLAS IŠSIMOKĖJIMUI. DAR YRA ŽEMĖS PO 10#000 UŽ M² ILGAM IŠSIMOKĖJIMUI. TEIRIAUTIS: PRAÇA ANTONIO PRADO N^o3 SOB. TELEPHONE 2-5023

VIETOJE:
 PAS KARLOS KORKISCHKO
 AV. ZELINA N° 33
 ŽEMĖS SAVININKAS CLAUDIO MONTEIRO SOARES.